

Ванина Седова

Надежда за Коледа

разказ

24 декември

17:00ч.

- О, вече се притесних, че няма да дойдеш! – каза той, като след това се забърза към нея и я взе в обятията си.

- Съжалявам, трафикът се оказа по-интензивен, отколкото очаквах, макар и за малък град като нашия – той се засмя и вметна шеговито:

- Да, кой ли да предположи, и то на Бъдни вечер – тя го сръчка леко в ребрата и пое дълбоко дъх – Боже, ухае невероятно! – с бавно и грациозно движение плъзна плетения шал по шията си, а след това не толкова грациозно го метна на стола встрани – мога ли да се вмъкна в кухнята? – попита с дяволит поглед. Добре знаеше, че той не ѝ отказваше нищо.

- Не се бави! – извика след нея, докато ситните ѝ стъпки се носеха към широко откренатата врата зад бара. Дарси, готвачката на бистро „Да повярваш в Коледа“, току-що бе изпекла любимите сладки на Миа. В помещението се носеше вълшебният аромат на празника, а сърцето на Миа най-сетне бе изпълнено с любов – истинска и неповторима. В продължение на години тя бе дарявала хората с вяра – вяра в чудесата и магията на Коледа. До преди две седмици, когато самата тя се нуждаеше от същото...

Две седмици по-рано...

11-ти декември...

Беше първият от многото снежни дни във “Норе town”- уютно градче, сгушено в подножието на планината, носеща красивото име „Норе¹“.

Планина, която местните наричаха така вече повече от век. Малкото бистро на улица „Спаркъл“ бе претъпкано от сутринта. Собственикът му, Джонатан Ларк, бе млад и привлекателен мъж, израснал в добро и работливо семейство. Добродушен и мил, той не просто ръководеше бистрото, а неуморно се грижеше за нуждите на своите гости. Не само желаше да ги нагости, но и често се превръщаше в техен душевен отдушник.

Беше девет и четиридесет и пет, когато вратата се отвори за пореден път.

- А, ето те и теб! – каза весело Джонатан, но жената срещу него бе вперила поглед в краката си. Ботушите ѝ бяха покрити със сняг, който постепенно се разтапяше върху пода и образуваше кални локви – Не се тревожи, веднага ще почистя – вметна спокойно Джонатан, но тя продължаваше да държи погледа си далеч от неговия. Той се приближи и повдигна брадичката ѝ. Очите ѝ бяха зачервени и подути от плач – Миа, какво е станало? Тя се усмихна едва доловимо и свали шала от врата си с уморени движения.

- Нека седнем ей там – Джонатан посочи единствената свободна маса до бара и двамата бавно се насочиха в тази посока, като той внимателно я придържаше, за да не се подхлъзне – Е, хайде, разказвай – тя постави треперещите си пръсти на масата и тогава Джонатан забеляза нещо.

¹ Превод от английски език – Надежда.

Пръстенът ѝ го нямаше – О, Миа! Не казвай, че... – той замълча за миг, обмисляйки думите си. Предполагаше за случилото се и не искаше да я нарани, изтърсвайки някоя глупост. Тя само кимна в отговор и се разплака неудържимо.

- Кристиан скъса с мен – Миа се тресеше от плач. Джонатан плахо докосна ръката ѝ.

- О, скъпа... – промълви той – преди година именно тя бе успяла да върне Коледния му дух, когато бъдещето му се разпадаше. Едва не се отказа от бистрото, което също му напомняше за Дженифър. Бе готов да зареже всичко и да напусне града, ако не беше Миа. Двамата бяха добър екип. Помагаха на онези души, загубили надежда, да повярват отново в магията на Коледа. Да отворят сърцата си за чудесата, които непременно ги очакваха някъде там – нека ти наляе чай, след това ще поговорим – тя не спираше да хлипа, докато той внимателно поставяше топлата напитка между пръстите ѝ.

- Каза, че е сгрешил и, че не е готов за брак – измънка през сълзи – представяш ли си?! За Бога, заедно сме от четири години! Сега ли го осъзна?! – надигна чашата си и отпи голяма глътка от горещата течност – благодаря ти, Джон. Не знам какво щях да правя без теб – той се усмихна.

- Какво следва сега? – попита, оглеждайки заетите маси в помещението. Тя поклати глава:

- Просто ще се прибера и ще си легна. Взех си отпуск. По празниците винаги е натоварено, а не съм в състояние да съчиня дори ред. Шефът ми няма да е особено доволен, ако оплескам нещата – тя се намръщи.

- Имаш ли нещо против да намина довечера? – попита Джонатан, използвайки онзи миловиден поглед, на който Миа никога не отказваше.

- Не знам, Джон, наистина нямам настроение за...

- Шт.. – прекъсна я той и ѝ смигна с око, а после отново докосна опакото на ръката ѝ – ти беше до мен, когато имах нужда. Сега е мой ред – тя едва изкриви устни в нещо наподобяващо усмивка, без да казва нищо – Върви да поспиш, ще се видим по-късно! – той я изпрати до вратата, а в главата му се връщаха един по един всички неканени спомени. Само че този път те не му носеха болка, а надежда за щастие...

Няколко часа по-късно Джонатан бе пред вратата ѝ. Наложил се да прозвъни няколко пъти преди Миа да се появи на прага. Беше обвита в одеяло до гушата и плачеше.

- Миа! – тя се отпусна в ръцете му, а той едва не изпусна храната, която бе купил. Отнесе я на дивана и я прегърна – надявах се, че си се успокоила. За Бога, мразя Кристиан!

- Не е заради него – изхлипа Миа – уволниха ме – Джонатан я погледна с широко отворени очи.

- Но как така?

- Щом се прибрах, шефът ми се обади. Списанието на върви и съкращава служителите. Не съм някоя, без която да не може.

- Той е идиот, и ти го знаеш! – Джонатан правеше всичко по силите си да успокои Миа, но тя не спираше да ридае. Миг по-късно в съзнанието му изникна историята, която преди две години ѝ беше разказал. Онази, която я вдъхнови да помага на хората, а сега искрено се надяваше да помогне на нея.

- Да ти припомня ли една истинска история? – попита я, докато ѝ подаваше кърпичка, за да попие сълзите си – тя усети накъде бие и поклати глава.

- Джонатан, не...

- Хайде – каза тихо той – облегни се назад, затвори очи и просто ме слушай...

Преди близо сто години в нашия град живяла млада и влюбена двойка. Жената се казвала Алис, а мъжът – Питър. Всичко в живота им вървяло добре, докато един ден, два дни преди Коледа, не се скарали жестоко. Разправията им била толкова ужасяваща, че Питър затръщнал вратата и се отправил пеша към града. Минал направо през гората, която, по онова време, местните все още наричали с истинското ѝ име – „Глорана“. За беда, докато Питър крачел по стръмната земя, настъпила неவிжданa дотогава снежна буря.

Алис плачела и се обвинявала за тежките думи, които била изрекла към съпруга си. Нагрубила го дотолкова, че самата тя изпитвала физическо страдание от казаното.

В продължение на дни никой не знаел нищо за Питър. Гората била покрита с дълбок, непроходим сняг. Всички в градчето загубили надежда за спасението на младия мъж, но не и Алис. Дълбоко в себе си тя вярвала, че съпругът ѝ е жив. Една искрица в душата ѝ не ѝ позволявала да се предаде. Денонощно се молила за чудо. Заставала с лице към величествените хълмове и дървета и отправяла своите молитвени слова.

Оставали часове до Бъдни вечер, когато бурята неочаквано спряла и слънцето изгряло в небето. Час преди полунощ и настъпването на Коледа, на вратата се почукало. Щом отворила, Алис едва не припаднала от щастие. Пред нея, жив и здрав, стоял Питър. Прегърнал я силно, а след като споделили празничната трапеза, той ѝ разказал за преживяното в планината.

Щом бурята го заварила там, сякаш от нищото, измежду снежните преспи, се появила малка постройка, наподобяваща хижа, цялата окъпана в

светлини и Коледни лампички. От комина излизал дим, а от леко откряхнатия прозорец се носело приятно ухание на домашно приготвена храна. Питър, отчаян и измръзнал, почукал на украсената с венец дървена порта. Отвътре се показала любезна старица. Косата ѝ била бяла като снега, а очите ѝ – сини като небето. Нахранила го, а след това му приготвила топло легло, на което да пости. Щом се събудил, навън било тъмно. Огледал се наоколо и онемял. От Коледната магия нямало и следа. Старицата също била изчезнала. Постройката била празна и необитаема. Питал се колко ли време бе прекарал в сън, и дали не бе сънувал добрата старица. Питър погледнал навън и видял, че бурята била спряла, а снегът се бил разтопил. Така и не узнал истината за случилото се, но Алис била сигурна в едно – планината ѝ бе дала надежда. Надежда да поправи стореното и болезнените думи. Надежда за щастие...

12-ти декември

Миа се събуди рано. Последните дни не спеше добре, а и някакво силно почукване по входната врата я накара да подскочи. Изправи се, а след това, бавно и на пръсти, се насочи натам. Надигна се и погледна през шпионката. *Нищо*. Миа внимателно отключи и показа нос навън, като подозрително се оглеждаше наляво и надясно. Нямаше и следа от съсед или друг, който би могъл да я потърси. Беше неделя и всички със сигурност спяха блажено, стгушени в леглата си, за което им завиждаше. Понечи да затвори, когато усети, че стъпва върху нещо. Беше бял плик за писмо. Направи крачка назад и го огледа внимателно, без да го докосва.

От кого ли е?... – запита си. Вдигна го от пода и погледна лицевата му страна. Нямаше подател. В горната лява част бе написано името ѝ, а по средата с големи красиви букви Миа прочете: *Време е да си спомниш...*

Тя се намръщи, но усети как пръстите ѝ потрепераха. *Дали Кристиан го бе изпратил?* – мисълта накара стомахът ѝ да се свие. Нямаше нужда от напразни надежди. Каква бе логиката да разваля годежа, а после да ѝ пише писма. Преди да си тръгне ѝ бе казал, че винаги може да разчита на него, но Миа добре знаеше, че не е така. Миналото си е минало. Тя прогони мислите за Кристиан и се върна в леглото си. Придърпа топлото одеяло до малко под гърдите си, след това припряно разкъса плика и с любопитство извади късчето хартия, скрито вътре.

На пръв поглед почеркът приличаше на женски – красив, дори би казала елегантен, и лесно четлив. Тя повдигна възглавницата си и се облегна удобно

назад. Пръстите ѝ все още леко потрепераха. Миа пое дълбоко въздух и
зачете написаното...

Скъпа Миа,

Може би не помниш последната ни среща, но аз никога не бих могла да я забравя...

Беше преди две години, две седмици преди Коледа. Един от онези зимни дни, в които снегът се сипеше на едри парцали и покриваше всичко с блестящата си, бяла покривка. В бистрото на Джонатан, както винаги, бе уютно и приветливо, но не и за мен. Не и в онзи ужасен ден, в който сърцето ми бе разбито. Седях в дъното и ридаех, наливайки се с поредния алкохолен коктей, сякаш бе единственият начин да притъпя болката.

Животът ми се бе преобърнал за ден, когато бъдещият ми съпруг ме остави пред олтара. Две седмици преди Коледа. Съсипа бъдещето ми, надеждите и целия ми свят. Бях съкрушена и загубила вяра в хората. Тогава се появи ти. Дойде като Ангел и облекчи болката. Накара ме да повярвам, че нищо не е свършило, а напротив – тепърва започва. Облякох сватбената си рокля, а след това двете с теб се качихме в планината.

Помниш ли писмото, което ме вдъхнови да напиша, за да се освободя от гнева и обидата?

Бях там, сред природата и белия сняг. Можех да дишам, да чувствам и да обичам. Правихме Ангели и оставяхме отпечатъците си навсякъде. Пихме горещ шоколад от термоси с еленски рога. Не ми пукаше за изцапаната рокля. Нуждаех се от нови, пречистени спомени. Бях свободна. Бях истинска и недостижима.

Скъпа Миа, ти си родена да помагаш на хората. Не губи своята същност.

Запази Коледния си дух.

П.С. Приеми това предизвикателство:

Отиди на нашето място и освободи душата си. Дай ѝ шанс за ново начало...

Миа усети как по страните ѝ се спускат сълзи. Помнеше онзи ден, както помнеше и коя бе жената. Казваше се Софи. Млада и красива, тя бе загубила вярата си в доброто и любовта. Софи бе една от редовните клиентки в бистрото. Винаги си поръчваше горещ шоколад. Искаше допълнително карамел, както и канелени бисквитки. Доброто ѝ настроение и веселият ѝ смях изпълваха помещението. В онзи ден обаче не беше така. Софи бе съкрушена, а двамата с Джонатан бяха твърдо решени да ѝ помогнат.

Никой не обичаше празника повече от Миа. От малка бе свикнала с трескавите приготовления и искрено се радваше, когато дойдеше време за украсата и веселата подготовка. Топлината на Коледа я караше да се чувства спокойна и благодарна. Благодарна за всичко, което имаше.

Ала сега празникът я караше да се чувства нещастна. Едва преди часове бе споделила с родителите си за раздялата с Кристиан. Майка ѝ бе измънкала нещо с нерадостен тон, а баща ѝ – просто бе затръшнал слушалката.

И сега какво? – помисли си. Софи ѝ бе отправила предизвикателство, което нямаше сили, нито настроение да изпълни.

След като поседя още време в леглото си, Миа се отправи към банята. Погледна лицето си. Изглеждаше бледа и недоспала. Пусна студената вода, а след това напълни шепите си и обля кожата си. Испита облекчение от леденото докосване. После отново се взря в тъжното си изражение, когато една мисъл я осени. *Нямаше право да се отказва. Софи бе изоставена пред олтара седмици преди Коледа. Каква късметлийка бе тя, че въобще не бе стигнала дотам. Ами ако Кристиан бе постъпил по същия начин, и то пред гостите? Можеше и да е по-зле, нали?* Повдигна брадичка, след това си взе душ и се върна в спалнята. Облече топли дрехи, а след това обу най-дебелите

си ботуши. Избра дългото си яке, в шарените ѝ, любими цветове, както и вълнените шапка, шал и ръкавици, които баба ѝ бе изплела за рождения ѝ ден. Бяха стари, но ги обожаваше.

Минути по-късно вече бе седнала зад волана и пътуваше към планината. Снегът бе затрупал по-голямата част от пътя и се наложи Миа да спре да подалеч от мястото, на което отиваше. Не ѝ пречеше да ходи пеша, а и чистият въздух ѝ се отразяваше чудесно. Тръгна бавно между дърветата, като се питаше какво трябваше да направи. Липсваше ѝ и термосът с горещ шоколад. Щом стигна върха на хълма, съзря пейката, на която преди две години тя и Софи разговаряха дълго. На Миа ѝ направи впечатление разчистената ѝ от снега повърхност, както и многото следи от стъпки оставени около нея. Огледа се, но не видя никого. Приблужи се още, когато забеляза, че на пейката бе оставена кутия, а на капака ѝ имаше бележка. Миа я разтвори и прочете името си.

Ах, Софи... – промълви. Отвори съдържанието на кутията и сърцето ѝ се изпълни с топлина. Вътре имаше термос. Същият онзи, с еленските рога. Беше тежък и пълен с течност. Миа внимателно развинти капачката и доближи нос. Ухаеше невероятно. Усети мирис на канела, ябълка и шоколад. Не се поколеба и отпи малка глътка. Вкусът на напитката бе дори по-хубав от предишния път. Миа се отпусна на пейката и затвори очи. Макар да се чувстваше нещастна заради случилото се с Кристиан, точно сега, в този момент, бе свободна и това ѝ харесваше. Вдиша дълбоко чистия планински въздух, когато се размърда и, без да иска, събори кутията в снега. От нея изпадна още нещо, на което не бе обърнала внимание. Беше бележка. Миа се усмихна и с вълнение прочете написаното:

Направи снежен Ангел, а след това се обади на човек, с когото искаш да споделиш случващото се. Набери онова име, което първо изникне в съзнанието ти.

Джонатан – мигом проблясна в ума ѝ. Тя се изправи, и без да мисли, разкрачи краката си, а после се хвърли назад в снежните преспи. Усети как студът гали кожата ѝ, проправяйки си място през дупчиците, които плетеният ѝ шал оставяше незащитени. Докосването ѝ действа успокояващо. Размърда енергично крака и ръце, вперила поглед в чистото синьо небе. Полежа така няколко секунди, а после внимателно се изправи, като се стараеше да не развали фигурата. Усмихна се широко при вида на снежния Ангел. Мигом ѝ се прииска да се обади на Джонатан. Бръкна в джоба си и извади мобилния. Свали ръкавицата, за да може да натисне бутона и бързо го набра. Той вдигна на второто прозвъняване.

- Миа? Добре ли си? Тъкмо си мислех за теб... – последва кратко мълчание, но тя не се забави с отговора:

- Всъщност, чудесно! – на Джонатан му се стори развеселена.

- Какво става? – тя му разказа за писмото и преживяното до сега.

- Еха! Това е страхотно! Гордея се с теб! – думите му я накараха да се почувства добре. Самата тя бе доволна от себе си.

- Хей, Джонатан... – каза преди да затвори – никога не съм те питала, но... – Миа спря за миг, за да осмисли въпроса си – онази хижа от легендата... – отново замлъкна – истинска ли е? – той не отвърна веднага, но макар да не можеше да го види, тя знаеше, че се усмихва.

- Ще се разбереш, Миа... — каза някак загадъчно - Съвсем скоро ще
разбереш...

13-ти декември:

Миа се събуди в сравнително добро настроение. С приближаването на празниците тя все повече осъзнаваше случилото се и факта, че щеше да ги прекара без Кристиан. Все още не спираше да мисли за него и да тъгува, макар вчерашната сутрин да бе създала красив спомен в съзнанието ѝ, и да я бе заредила с много позитивна енергия. Миа беше благодарна на Софи за писмото и желанието да я направи щастлива, но това не ѝ бе достатъчно, за да преодолее мъката си. Щеше да измине доста време преди да възвърне Коледния си дух.

Стана и се отправи кум кухнята. Умираще да си направи горещо, ароматно кафе. Докато машината бръмчеше, тя дочу познатото почукване на вратата. Сърцето ѝ заблъска нервно в гърдите. *Дали бе още едно писмо?* – помисли си и осъзна, че тайно се надяваше да е така. Побягна към шпионката, като се надигна и любопитно погледна навън. Отново не видя никого. Дръпна резето и се показа в коридора. Сведе очи към краката си. Този път очакваше да го види. Същият бял плик, досущ като онзи, който бе открила предишната сутрин. Грабна го и с вълнение го разкъса още на прага. Писмото не бе дълго като първото, но бе сигурна, че бе също толкова емоционално и докосващо, колкото него. Не подозираше обаче, че думите на човека, който го бе написал щяха не просто да я замаят от вълнение, но щяха да я накарат да се почувства ценна и специална. Миа се върна в кухнята и, все още права, взе чашата си с готовото кафе, а после се облегна на плота. Пое дълбоко въздух, както правеше всеки път, когато ѝ предстоеше нещо важно, и съсредоточи изцяло вниманието си върху ръкописно изписаните букви.

Скъпа Миа,

Все още съм малка и не разбирам живота като теб, но един Ангел ми каза, че имаш нужда от гигантска прегръдка... – при тези думи Миа се усмихна и кимна с глава – бях на десет, когато се запознахме и ти се превърна в най-добрата ми приятелка, моята вълшебна Фея – Миа бе започнала да изгражда образа на човека, написал писмото. Почеркът бе леко крив и несигурен.

Мислех, че ще бъде най-лошата Коледа, след като мама и татко се развеждаха, но ти ми помогна да се справя. Бях толкова тъжна и самотна, когато се срещнахме. Татко ни беше напуснал, а мама не спираше да плаче по цяла нощ.

Вярвах, че съм виновна за раздялата им. Че съм била лошо и непослушно дете. Помниш ли какво направихме тогава? Помнеше. Помнеше онова дете, което стоеше сгушено в майка си и не спираше да ридае. Първата му Коледа в разрушеното семейство. Всяко дете заслужава да бъде щастливо – вярваше Миа и непрекъснато го повтаряше. Беше решена да накара Виктория да се почувства добре. Да изтръгне от крехката ѝ душа чувството на вина и тежест. Тя трябваше да знае, че е просто дете, без каквото и да било отговорност за проблемите на възрастните. Искаше да ѝ върне радостта от простотата на живота. Да запази сърцето ѝ чисто и непокътнато. И вярваше, че бе успяла.

Сега съм на дванадесет години. Мама е добре, а аз често се виждам с татко. Мъчно ми е, че не живеем заедно, но сега и двамата са щастливи.

Искам и ти да си щастлива, Миа. Направи онова, което направихме с теб преди две години. Бъди дете...

Миа почувства прилив на щастие. Вените ѝ сякаш се изпълниха с безразсъден копнеж за адреналин, с желание да се рее в пространството, лека като перце. Заряза кафето си и побягна към спалнята, за да се преоблече. Нахлузи първия чифт джинси, които видя, а после и дебел вълнен пуловер. Застана пред огледалото и се усмихна при спомена за онзи ден с Виктория. Беше хубаво да бъде в нейната компания. Малкото момиче я караше да се чувства потребна, важна, истинска. Така си мечтаеше да се отърси от всички тежести, с които големите се налагаше да се справят и да бъде невинна и чиста, с цялото несигурно, но вълнуващо бъдеще, което я очакваше. След като бе напълно готова да излезе, Миа повдигна уверено брадичка и тръгна решително надолу по стълбите.

Навън земята бе покрита със сняг. Повърхността ѝ блестеше от слабите лъчи на мързеливото слънце. Миа зави надясно по улицата и се насочи към центъра на градчето. Последните няколко дни избягваше мястото, тъй като ѝ носеше тъга. Противно на радостните Коледни песни, носещи се от окичените с украса магазинчета, съзнанието на Миа все се връщаше към разрушената връзка и отнетия шанс да бъде щастлива. Щом доближи площада, където се намиреше тазгодишният празничен базар, тя осъзна, че болката в душата ѝ бе някак притъпена. Беше едва единадесет, а сергиите вече бяха претъпкани с хора. Снегът около нея бе разчистен, но няколко крачки по-нататък имаше в изобилие. Тя се подсмихна дяволито и се шмугна между хората. Сложи качулката на главата си и се скри зад една от паркиралите до площада коли. Намести добре ръкавиците си, награби малко сняг и го оформи като топка. След това си набеляза мишена – млад мъж, облечен в делови костюм, който разпалено говореше по мобилния. Засили се и метна снежната топка по него. Той се сепна и едва не изпусна апарата от

ръката си. Миа се скри зад колата, неспирайки да се кикоти. Чудеше се какво ли щеше да се случи, ако мъжът я бе видял, но на една част от нея не ѝ пукаше. Забавляваше се и се чувстваше като дете. Секунда след това мъжът вече бе забравил и отново разпалено обсъждаше нещо с някого. Беше строг и даваше нареждания. Миа се премести по-наляво, като така бе по-близо до тълпата от хора, събрала се на една от Коледните сергии, на която се предлагаше греяно вино. Тя отново оформи голяма топка, набеляза си мишена, като този път не бе мъж, а млада жена, на пръв поглед, много кокетна, облечена по-скоро като за нощно събитие, отколкото за сутрешно посещение на местния базар. Движеше се грациозно и с вирната брадичка. Миа поначало се възхищаваше на уверените хора, но нещо в тази жена я подразни. Тя се засили, изчака я да се обърне с гръб и метна топката по елегантното ѝ палто. Жената изпищя и заподскача на мястото си, сякаш бе ужилена от пчела. *О, каква примадона!* – помисли си Миа. Тя падна по дупе, кикотейки се неистово. Не бе забелязала обаче, че си има публика. На крачка от нея стоеше малко дете и не сваляше любопитни очи от нея. Миа се стъписа, но продължаваше да се усмихва. Сложи пръст на устата си и прошепна: *Не бива да правиш така* – отново се изкиска, а след това стана и побягна надолу по улицата, далеч от тълпата и богатата Коледна украса. Макар по тесните улички да не витаеше такова празнично настроение, в душата ѝ в този миг цареше мир. Чувстваше се лека и безтегловна. Беше се държала и забавлявала като дете. Не я интересуваше дали другите можеха да ѝ се разсърдят. Искаше единствено да прави пакости, без значение дали ще я заловят.

Докато вървеше бавно към дома си, се сети за Джонатан. Какво ли би казал той за писмото и поведението ѝ. Реши да разбере. Обади му се, а той, както обикновено, не я остави да чака много преди да отвърне:

- Миа! Радвам се, че се обади!

- Дали ще мислиш същото, ако ти кажа какво направих – въпросът ѝ прозвуча предизвикателно.

- Добре ли си? Държиш се малко странно – той се засмя, въпреки че не разбираше какво става. Тя му разказа всичко, започвайки от сутринта.

- Еха! Изглежда е било весело! Защо не ме повика? – Миа не знаеше дали говори сериозно, или просто се шегуваше.

- Нима щеше да го направиш?

- Много неща бих направил заради теб – думите му я оставиха без дъх. Преди да успее да отвърне каквото и да било, той продължи с рязка смяна на темата:

- ще ти звънна по-късно, бистрото се пръска по шевовете – тя отвори уста да го попита дали се нуждае от помощ, но връзката вече бе прекъснала.

14-ти декември

Този ден Миа се събуди щастлива. Разтърка очи и скочи от леглото. Бързо се разсъни, очаквайки познатото почукване на вратата. Нямаше търпение, затова първото, което направи след ставането си, бе да провери. Отключи и се вторачи в прага. Усмивката мигом грейна на лицето ѝ. Отново я очакваше писмо. *Колко ли още щеше да получи?* – чудеше се. Забравила за нуждата си от силно кафе, тя се втурна към всекидневната. Настаня се удобно на дивана и с нетърпение разкъса плика. Още щом видя почерка разбра, че бе мъжки. Едва успяваше да го разчете, затова присви очи и се съсредоточи още повече:

Мило момиче,

Думите не стигат да ти благодаря за онова, което направи за мен миналата Коледа. Бях нещастен, съкрушен и останал без капка надежда. Ти и онова добро момче, Джонатан, ми помогнахте да се измъкна от калта, в която бях затънал до гуша. Загубих семейството и дома си. Хазартът и алкохолът щяха да ме погубят, ако не бяхте ти и вашият прекрасен приятел.

Миа помнеше и този мъж. Беше се напил до припадък в бистрото на Джонатан, дни преди Бъдни вечер. Разказа им историята си, давейки се в сълзи. Беше на шейсет и пет години, попаднал в плен на хазарта. Жена му и децата му го бяха напуснали, а банката го бе оставила без дом. Сам и отчаян, Франк не виждаше смисъл в бъдещето. Джонатан и Миа му бяха подали ръка. Отведоха го в клиника и му осигуриха всичко необходимо за лечението. Едва познаваха Франк, но и двамата не можаха да останат безучастни към мъката му.

Скъпа, Миа... – продължаваше Франк – не се предавай. Ти си нашата Коледна Фея. Празнувай живота! Обичай и бъди обичана!

Твой Франк...

Нашата Коледна Фея – каза на глас Миа. Кога се бе превърнала във Фея? С какво бе заслужила това прозвище? Нима хората ѝ имаха такова доверие?

Въпреки борбата, мислите ѝ се насочиха към един конкретен човек в този момент. Франк беше прав. Празниците са време за близките и онези, които ни правят щастливи. Погледна часовника си – бе девет сутринта, но тя бе сигурна, че отдавна е буден. Бистрото отваряше в десет, но той обичаше да се наслаждава на ранните утрини с чаша ароматно кафе. Изтича в спалнята и грабна мобилния си от нощното шкафче. Набра номера му и зачака да чуе свободния сигнал. Беше му звъняла толкова пъти, затова се учуди, когато осъзна, че сърцето ѝ бе на път да се пръсне от вълнение.

- Хей, рано си станала! – каза направо Джонатан.

- Имах прекасна сутрин! – гласът ѝ прозвуча въодушевено, но тя наистина се чувстваше така.

- Да не би да си получила ново писмо?

- И то какво!

- Щастлива ли си, или си въобразявам? – от все сърце му се искаше Миа да преодолее раздялата с Кристиан. Тя бе важна част от живота му и повече от всичко ѝ желаше доброто. Вместо да отговори на въпроса му, тя го попита:

- Свободен ли си след час? – той се поколеба за миг, но сигурно отвърна:

- Да, Аманда ще ме замести. Какво си намислила? – той не можеше да види, но в очите на Миа блестеше едно дяволито пламъче.

- Ще видиш! Чакай ме пред бистрото след час – без да докача неговия отговор, затвори слушалката и хукна към банята, за да се приготви.

Джонатан я очакваше в уреченото време, на уреченото място. Миа му направи знак да се качи в колата ѝ и двамата потеглиха.

- Къде отиваме? – попита, не спирайки да я наблюдава докато шофира – Хей, някаква промяна ли долавям в теб? – тя се извърна към него и му смигна с око.

- Трябваше вече да съм го направила, а загубих толкова много време – говореше неясно и Джонатан все повече се питаше какво се бе случило с приятелката му. Макар да не разбираше накъде го води, бе радостен да съзре онзи блясък в очите ѝ, който напоследък се бе изгубил.

Свивайки в следващата пряка, Джонатан най-сетне прозря какъв бе планът на Миа. Тя паркира колата си на голям паркинг, а след това се обърна към него.

- Ще ми помогнеш ли да изберем най-хубавата? – той се усмихна широко и кимна с глава. Дватамата слязоха и се отправиха към огромна тълпа от хора. Бяха пристигнали на пазара за елхи. Имаше десетки на брой. Уханието на гора и свежест изпълваше пространството. Миа за пореден път се почувства спокойна и свободна. На фона на студа навън, присъствието на Джонатан ѝ носеше усещане за уют и топлина.

- Искам да бъде висока чак до тавана – прошепна Миа.

- Хм... - отвърна Джонатан – ще можем ли да я пренесем?

- Ще се наложи да успеем – Миа плесна с ръце като малко дете – защото искам ето тази! – тя посочи коледното дръвче, точно срещу тях, което величествено се издигаше над останалите и караше минувачите да му се възхищават.

- Сигурна ли си – каза Джонатан, мръщейки се – тази наистина е огромна.

- Убедена! – колкото и трудно да му се струваше пренасянето на елхата, усмивката на Миа го накара да се съгласи. Не искаше да я разочарова.

- Да действаме тогава! – извика на свой ред Джонатан и двамата, заедно с търговеца на коледни дръвчета, се заеха да товарят покупката. Внимателно закрепиха елхата към покрива на автомобила, а след това Миа бавно потегли обратно към бистрото. Докато шофираше се бе замислила за Джонатан и за това колко много ѝ бе помагал той през годините.

- Благодаря ти за всичко, което правиш за мен – той я погледна изненадано.

- Няма за какво. Ти направо същото миналата Коледа. Тогава аз бях онзи, който се нуждаеше от своето чудо.

- Нали за това са приятелите... - след тези думи нещо в погледа на Джонатан се промени, а по лицето му за миг се изписа тъга. Тя попита:

- Всъщност, искаш ли да дойдеш с мен у дома. Ще направя горещ шоколад, а и може да ми помогнеш да украся – този път сякаш страните му поруменияха и той се съгласи.

Двамата прекараха следобеда чудесно. Слушаха празнична музика, пиха вкусен топъл шоколад, който Миа така усърдно се бе постарала да приготви. Извадиха всичката Коледна декорация от мазето и сега апартаментът ѝ бе целият украсен и осеян с блещукащи светлини и гирлянди. Над изкуствената

камина във всекидневната бе поставен венец, а до големия френски прозорец бе отредено мястото на елхата. Красива и величествена, сега озаряваше дома ѝ и внасяше празнично настроение. Джонатан не искаше да разваля момента, но не се сдържа да попита:

- Решила ли си какво ще правиш с работата? – Миа въздъхна дълбоко, без да го поглежда.

- Искан ми се да бях, но не е толкова лесно – Джонатан само кимна в знак на разбиране.

- Имам предвид...знам, че искам да пиша, но вече се съмнявам в уменията си. Мисля че никое списание няма да ме наеме...

- Шшт.. – прекъсна я Джонатан – не говори така. Ти си прекрасен автор на статии, който влага душата и сърцето си в творчеството. Ще намериш своето място. Убеден съм в това. А дотогава...

- Дотогава – сега тя го прекъсна – имам малко спестени пари, а и вестникът ми плати някакво обезщетение. Ще намеря начин да се справя.

- Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен – тя му се усмихна нежно – в тази връзка, вашите знаят ли? – Миа поклати глава.

- Не мога да им кажа, не и преди празниците. Ще бъдат още по-разочаровани.

- О, я стига! Вината не е твоя. Вестникът не вървеше, шефът ти непрекъснато съкращава служителите си. Ако питах мен, направиха ти услуга, че те освободиха. Заслужаваш нещо по-добро – за пореден път я удивляваше с вярата си в нея и способностите ѝ. Нямахме друг човек, който толкова да я подкрепяше в успехите и провалите ѝ – Всичко ще бъде наред, а междувременно, можеш да ми помагаш в бистрото – той ѝ смигна с око.

- Не е лоша идея. Все пак, и преди съм го правила. Не забравяй, ние сме екип. Бистрото ти е безопасно място за всички. Е, стига да не прекалят с коктейлите – двамата се засмяха. Така беше и той го знаеше. През годините беше виждал десетки щастливи и тъжни лица. Бе ставал свидетел на семейни скандали, болезнени раздели и радостни срещи. Бе изслушвал тъжни, съкрушителни истории. Бе се превърнал в отудшник, съветник и приятел. Това бе правила и Миа със своята прекрасна усмивка и енергията, която излъчваше. Беше нещо като работа в извънработно време. Тя беше Феята на Коледа. *Всеки заслужава чудото на Коледа* – непрекъснато повтаряше и вярваше в него с цялото си сърце. Това бе нейното мото и го следваше непрестанно. Докато не се раздели с Кристиан. Не искаше да мисли повече за него. Не и сега. Не и в този толкова специален за нея момент.

- Хей, Джо, мога ли да те питам нещо? – попита, изпъждайки лошите спомени.

- Разбира се!

- Знаеше ли нещо за онези писма? – той поклати глава, но нещо в погледа му я накара да се усъмни.

- Сигурен ли си? Всичко изглежда малко странно?

- Кое? Че има хора, които са ти благодарни и искат да бъдеш щастлива? – той се приближи до нея, хвана ръката ѝ и я погледна право в очите – Аз също съм един от тях. Няколко безкрайни секунди се взираха един в друг. Вълна от топлина се разнесе по тялото на Миа. Джонатан се наведе към нея, почти достигнал устните ѝ, когато мобилният му прозвъня и безмилостно прекъсна съня, в който се бяха пренесли.

- Ало, Аманда? – той само кимаше на говорещата жена в слушалката, без да казва нищо. След като затвори се обърна с извинителен поглед към Миа.

- Трябва да вървя. В бистрото е някакъв хаос, а Аманда е изпаднала в паника.

- О! – каза Миа, след като се окопити – Нека дойда с теб, бих могла да помогна.

- Оценявам предложението ти, но искам да останеш тук и да се наслаждаваш на почивката. Доста се потруди за тази украса. Изпий още един шоколад и се порадвай на гледката – искаше ѝ се да каже нещо за онова, което почти бяха направили, но се страхуваше от реакцията му. Ами ако само си бе въобразила, че иска да я целуне. Преди да успее да отрони и звук, той вече се обуваше и бързаше към вратата.

- Ще ти звънна довечера. Обещавам! – Миа не усети, но бе седяла на прага в продължение на няколко минути, взирайки се в отдалечаващия се силует на Джонатан. Той бе привлекателен мъж. Никога не го бе отричала, дори по време на връзката си с Кристиан. С Миа бяха приятели толкова дълго време. *Просто приятели* – помисли си. Какво се бе променило в онзи момент? Нима бе изпитала нещо различно? Тя се върна в хола и застана пред елхата.

Каквото и да беше – помисли си – вярваше, че ще бъде хубаво...

15-ти декември

Тази сутрин Миа не получи писмо. Беше десет часа, а нямаше и следа от познатото почукване. Усети странно гъделичкане в стомаха си. Нима бе разочарована? Нима имаше право на подобни усещания? Все пак не можеше вечно да получава писма. Застана с лице към елхата, дишайки бавно и дълбоко. Въпреки че бе ден, лампичките осветяваха стаята и я караха да изглежда някак приказно и вълшебно. Миа се вгледа в едно от богато украсените клончета. Едва се държеше право под тежестта на снежния човек, който бе избрала да закачи. Тя бе огромна почитателка на празничната украса. Винаги започваше от края на ноември и ѝ се наслаждаваше до първата седмица от новата година. Магията на Коледното дърво винаги я пренасяше в света на приказките, които за разлика от реалния живот, обикновено завършваха с щастлив край. Докато се любуваше на елхата, нещо бяло, скрито между играчките привлече вниманието на Миа. Тя се приближи и предпазливо, внимавайки да не събори стъклената звезда, която майка ѝ ѝ бе подарила преди няколко години, извади парченцето, наподобяващо лист хартия. Миа го разгъна и видя, че бе бележка.

Чакам те в 20:00 часа в бистрото.

Джонатан

При спомена за неосъществената целувка стомахът на Миа се сви. Беше и приятно в компанията на Джонатан. Винаги се чувстваше сигурна да разговаря с него. Той бе добър слушател и приятел. Никога не я съдеше, а желанията ѝ бяха важни за него.

Миа се вълнуваше за срещата. Нима наистина можеше да я нарече *среща*? Какво да облече? Сърцето ѝ биеше лудо. Оставаха повече от шест часа до уговорката, а тя вече бе превъзбудена до безкрай, представяйки си различни сценарии. Какво изпитваше към Джонатан? Той бе скъп за нея човек, без когото не си представяше живота. Ала можеше ли да бъде нещо повече? Не искаше да мисли за това. Не и сега. Облече се и реши да посети Коледния базар на площада. Трябваше да избере подаръци за родителите си, а не ѝ оставаше много време да го направи. Двамата живееха на час път от “Норетown” и Миа им бе обещала да ги посети за празниците. Как щеше да им каже за работата? Едва бяха приели раздялата с Кристиан. Винаги я критикуваха и Миа се боеше да им признае истината. Е, все пак го направи, тъй като ѝ се искаше час по-скоро да приключат с четенето на конско и неизменните назидания. За жалост и този път се бе оказала права. Няколко часа след признанието, майка ѝ не се поколеба да ѝ припомни как връзките ѝ винаги завършваха с провал, а баща ѝ бе просто разочарован. В такива моменти Миа все повече се убеждаваше, че не може да им угоди и да ги направи щастливи. Каквото и решение да вземеше, то винаги бе неправилно. Не искаше да им казва за работата, но как можеше да се измъкне от гостуването? Каква причина трябваше да измисли, за да се отърве от пътуването?

Ще им кажа, че шефът ми е възложил допълнителна задача за празниците – тази мисъл я осени. Това бе начин да избяга от нелекото преживяване да прекара няколко дни под един покрив с родителите си. Но дори да избегнеше всичко това, пак трябваше да купи подаръци, които да изпрати преди Бъдни вечер. Миа се изправяше пред още една трудна задача. Родителите ѝ бяха твърде претенциозни за нейния вкус. Въздъхна отегчено и се отправя към отрупаните със стока сергии. Колкото и да опитваше да пренасочи

вниманието си в друга посока обаче, единственото, за което успяваше да мисли, бе предстоящата среща с Джонатан...

Един час преди уговорката Миа вече беше готова. Бе избрала да облече тъмносиня вълнена рокля, както и черни ботуши на ток. Беше висока и подобно облекло ѝ стоеше превъзходно. Погледна мобилния си и видя непрочетено съобщение. Беше от майка ѝ.

Добре ли си? Два дни не можем да се свържем с теб. Миа всячески бе избягвала разговорите с родителите си, тъй като се боеше от евентуалните въпроси, които можеха да ѝ зададат. Нямаше силата и енергията да измисля лъжи и оправдания за всичко, което ѝ се бе случило напоследък. Загаси телефона си и се съсредоточи върху предстоящото. Застана пред огледалото и се усмихна. Установи, че се чувства добре. Нетърпението не ѝ даваше мира, затова реши да върви пеша до бистрото на Джонатан. Беше на половин час път от апартамента ѝ, а тя и без това се нуждаеше от свеж въздух.

Закрачи бавно по заснежения път, вдишвайки аромата на зимата. Беше любимото ѝ време от годината и не искаше последните събития да променят това. Стъпваше внимателно, бидейки нащрек да не се подхлъзне. Планината се издигаше пред нея, окъпана в своето величие и снежна белота. Почти бе стигнала до бистрото, когато отдалече забеляза, че вътре бе тъмно. Провери мобилния си да не би Джонатан да е звънял, за да отмени уговорката, но на екрана нямаше нищо. Миа натисна бравата и предпазливо пристъпи вътре.

- Ехо! – каза тихо – Има ли някой? - В следващия миг цялото помещение бе озарено от Коледна бяла светлина. Миа видя, че масите са преместени, като една-единствена бе оставена в средата. Бе украсена с празничен венец, а в него гореше ароматна вещ, чиито ухание се носеше навсякъде. Имаше две чинии, две чаши, както и прибори за хранене. Върху една от чиниите Миа видя плик, същият като онези, които бе получила през последните няколко дни. Огледа се, но никой не се появи. С треперещи ръце взе писмото и го

отвори. Веднага позна почерка – беше на Джонатан. Усети коленете си омекнали, затова придърпа единия стол и приседна на края му. После затаи дъх и се зачете:

Скъпа, Миа...

Дойде и моят ред да напиша писмото си.

Ти, Миа, си най-милият и прекрасен човек, когото познавам. Щастлив съм, че те срещнах в онзи снежен, зимен ден. Тогава бях сгоден, но ти се превърна в моя най-добра приятелка. Усмивката ти озаряваше бистрото ми, приветстваше хората да бъдат край теб. Това направи и с мен. Виждах нестихващата ти вяра и желание за борба каквото и да ти поднасяше животът. Ти никога не се отказваше, колкото и трудни да бяха обстоятелствата. А Коледа...Коледа бе твeto любимо време от годината. Онзи период, в който сякаш се пренасяше в друг свят, на друга планета. Някъде, където вълишебствата са в изобилие. Взимаше ги оттам и ги даряваше на нас.

Помниш ли миналата Коледа? Днешният ден. Денят, в който Дженифър ме остави, признавайки връзката си с Том. Бях съкрушен и съсипан. Бъдещето ми нямаше значение, дори бях на път да се откажа от бистрото. Двамата с нея го ръководехме, а то винаги щеше да ми напомня за нея.

Ти ми върна надеждата за щастие...

Наскоро осъзнах, че то винаги е било пред очите ми. Трябвало е само да го погледна по-отблизо... – докато четеше думите на Джонатан, Миа не бе забелязала как той бано се приближава към нея. Не бе предполагала за чувствата му. Не и до вчера. Не и докато не се доближи на сантиметри от устните ѝ и не накара сърцето ѝ да прескача като подплашена кобила. Самата тя не бе осъзнавала онова, което таеше дълбоко в душата си. Двамата имаха свой живот и хора, с които щяха да споделят бъдещето си, но сега бяха предадени и сами. Нещо силно ги свързваше и Миа знаеше, че не бе само

приятелството и желанието да помагат на другите. Бяха чувства. Дълбоки и искрени. Чувства, които напираха да излязат на повърхността. Да бъдат разкрити. Тя изпусна листа от все още треперещите си пръсти, а след това позволи на Джонатан да хване ръката ѝ. Той я придърпа към себе си и я целуна нежно. Целувката се превъзвисяше от нежна в страдна и напълно завладяваща. Силните му ръце обхванаха врата ѝ, а после погалиха косата ѝ. Спуснаха се по гърба ѝ и я стигнаха здраво. Джонатан отлепи устни от тези на Миа, отдръпна се леко и я погледа в очите. От тях, като че ли блестяха искри, най-красивите, които Миа бе виждала някога.

- Толкова време ми отне да разбера истината – тя също не отместваше поглед от него. Сетне кимна.

- Важното е, че сега сме тук, нали? – той се усмихна широко и отново я придърпа към себе си. Имаха толкова много неща, които да си кажат, но не и сега. Не и в момента, когато устните им повече от всякога желяеха да бъдат слети в едно...

24 декември

17:00ч.

- О, вече се притесних, че няма да дойдеш! – каза той, като след това се забърза към нея и я взе в обятията си.

- Съжалявам, трафикът се оказа по-интензивен, отколкото очаквах, макар и за малък град като нашия – той се засмя и вметна шеговито:

- Да, кой ли да предположи, и то на Бъдни вечер – тя го сръчка леко в ребрата и пое дълбоко дъх – Боже, ухае невероятно! – с бавно и грациозно движение плъзна плетения шал по шията си, а след това не толкова грациозно го метна на стола встрани – мога ли да се вмъкна в кухнята? – попита с дяволит поглед. Добре знаеше, че той не ѝ отказваше нищо.

- Не се бави! – извика след нея, докато ситните ѝ стъпки се носеха към широко откренатата врата зад бара. Дарси, готвачката на бистро „Да повярваш в Коледа“ току-що бе изпекла любимите сладки на Миа. В помещението се носеше вълшебният аромат на празника, а сърцето на Миа най-сетне бе изпълнено с любов – истинска и неповторима. Двамата с Джонатан бяха дали шанс на романтичната връзка, в която се бе превърнало приятелството им, и сега нямаха търпение да прекарат празниците заедно.

- Време е да върим – той я гледаше със закачлив поглед. Миа знаеше, че бе подготвил нещо специално за вечерта, но нямаше представа какво бе то. Джон обичаше изненадите и всячески се опитваше да запази настоящата в тайна.

- Така... – каза сериозно – затвори очи и ми се довери. Ще можеш ли да го направиш? – тя сбръчка вежди, но знаеше отговора. Разбира се, че можеше да му се довери. Можеше да му довери всичко. Обърна се и го остави да сложи превръзката на очите ѝ.

- Няма да ми кажеш къде отиваме, нали? – гласът на Миа прозвуча умолително. Тя също обожаваше изненадите, но любопитството я караше да се чувства неспокойна.

Не знаеше колко време бяха пътували, когато колата спря и сърцето на Миа заби лудо в гърдите. Нямаше търпение да слезе и да махне превръзката.

- Не бързай толкова, още не сме готови – каза Джонатан, усетил нетърпеливостта ѝ – изчакай само няколко минутки - Миа кимна, макар да ѝ бе непосилно да стои така повече. Той ѝ помогна да слезе, а после придържайки я, двамата бавно направиха няколко крачки, газейки в нещо, което Миа оприличи на сняг. Пулсът ѝ се ускоряваше все повече.

- Сега можеш да погледнеш – едва изрекъл тези думи, Миа със замах свали плата от лицето си. Щом отвори очи дъхът ѝ спря. Тя се огледа във всички посоки. Намираха се в планината. Стъпваха тежко в белия дълбок сняг, а срещу тях се издигаше малка, симпатична хижа. Миа ахна и закри устата си с длани:

- Не може да бъде! Нима това е... – тя погледна удивено към Джонатан – дори не съм предполагала, че наистина съществува някъде тук. Нима си го крил толкова дълго от мен?

- Нямаше какво да ти покажа. Не и до този момент, когато превърнахме постройката в това, което виждаш. Искаш ли да влезеш? – той хвана ръката ѝ и я подкани да върви напред. Щом отвориха вратата, Миа едва не припадна

от онова, което съзря. Помещението бе уютно и топло. В ъгъла гореше камина, а по средата се издигаше огромно, украсено Коледно дърво. Имаше диван, ниска масичка, както и кухня, която макар да бе миниатюрна, бе достатъчна за направата на горещо кафе и някой, и друг вкусен сандвич.

- Но какво е това? – Миа дишаше учестено – Как...ти ли го направи? –

- Не съвсем – той се обърна към входа на постройката, която се бе превърнала в приказна хижа и каза:

- Може да влезете! – Миа се отдръпна изненадано и застана неподвижно. На вратата се появиха един след друг хора, които бе срещала през живота си. Бе променила техния свят и сега те ѝ се отблагодаряваха за сторенето.

- Писмата! – извика тя – Ти...ти си стоял зад всичко това... както и те... – Миа гледаше ту Джонатан, ту всички, които пристъпваха през прага. Изведнъж мястото се напълни с хора, които се усмихваха и поздравяваха взаимно.

- Не, бяхме ние... – той направи знак, обгръщайки посетителите в невидима прегръдка – Ти го заслужаваш, Миа – Тя въздъхна и усети как сълзите се стичат по страните ѝ. Нямаше представа какво да каже, нито какво да направи в онзи момент. Сърцето ѝ преливаше от щастие. Тя се сгуши в обятията на Джонатан, не спирайки да се усмихва през замъглените от сълзите си очи. Бе забравила за болката и разочарованието. Бе изтрила лошите спомени и сега бе направила място за нови. Бе позволила на Коледното чудо да докосне сърцето ѝ. И беше щастлива...